

Sam & Sari

Het Vervalen Huis

B.C.F. Bilterest

De vrolijke winter.

De sneeuw lag nog steeds als een dikke, zachte laag over het dorp, maar de lucht was vandaag lichter. Een bleke winterzon scheen tussen de wolken door en liet de sneeuw fonkelen als duizenden kleine sterretjes.

Op de boerderij was het die ochtend extra gezellig.

Greta had warme chocolademelk gemaakt met een flinke toef slagroom. Op tafel lagen koekjes in de vorm van sterren en sneeuwpoppen.

‘Voor sterke fietsers,’ zei Rik met een knipoog.

Sari keek naar haar beker en dacht aan Imke.
‘We zien haar vandaag weer, hè?’ vroeg ze zacht aan Sam.

Sam knikte. ‘Ja. Ze fietst met ons mee.’

Aan het voetbalveld stonden de vrienden al te wachten, hun fietsen half in de sneeuw geparkeerd.

Sofie wees verderop.
‘Kijk... daar komt ze.’

Imke kwam aanfietsen, haar wangen rood van de kou, maar haar ogen helder.

Ze droeg een nieuwe, warme jas. Een beetje te groot, maar gezellig.

Sari voelde haar hart een sprongetje maken.

'Hoi!' riep ze.

Imke stapte van haar fiets en glimlachte. Geen kleine, maar een echte glimlach.

'Hoi,' zei ze terug.

Dimitri kwam naast haar staan.

'Klaar voor school?'

Imke haalde diep adem en knikte.

'Ja. Voor het eerst... ben ik echt klaar, denk ik.'

Op school was de sfeer anders dan in de weken ervoor.

In het vierde leerjaar werkte Imke mee in de les. Ze stak zelfs één keer haar hand op; aarzelend, maar toch.

Sari keek haar even aan en voelde trots, alsof ze een klein beetje had geholpen.

In het zesde leerjaar merkte Sam dat de tweeling, Cas en Jul, vandaag opvallend rustig waren. Ze deden hun werk, praatten weinig, en keken niet naar Imke op de speelplaats.

Niet omdat ze haar negeerden... maar omdat ze wisten dat hun gepest niet meer kon.

Tijdens de pauze gingen Sari, Sofie en Imke naar buiten.

De sneeuw kraakte onder hun voeten.

Tom en Adriaan waren al bezig met een nieuw sneeuwballengevecht.

Sari keek naar Imke.
'Zullen we meedoen?'

Imke aarzelde even en knikte toen.

Ze bukte zich, maakte een sneeuwbal en gooide die naar Piet.

Hij deed alsof hij dramatisch geraakt werd en viel achterover in de sneeuw.

'Ik ben verslagen!' riep hij.

Imke begon te lachen.

Na school fietsten ze samen naar huis.

Imke reed naast Sari, dichterbij dan ooit.

Bij het vervallen huis keek Sari even op maar deze keer was er geen angst in haar blik. Alleen een korte, rustige blik.

Het huis dat iedereen zag.

De sneeuw was weg en de ochtendlucht was fris toen Sam en Sari met hun fiets naar het voetbalveld reden. De zon hing nog laag boven de daken van het dorp en de straat was bijna leeg.

“Wedden dat ik sneller ben?” zei Tom terwijl hij al op zijn fiets sprong.

“Alleen als je weer niet vals speelt,” antwoordde Dimitri.

“Vals spelen? Ik? Nooit!” zei Tom met een grijns.

Ze fietsten weg, zoals elke schooldag.
Langs het plein. Langs de bakker.
Langs de oude eik.

En dan...

langs het vervallen huis.

Het huis stond verscholen achter hoge struiken en scheefgezakte hekken.
De muren waren grijs en vol barsten.
De dakpannen lagen schots en scheef.
En de ramen... die waren zo donker dat het leek alsof het huis hen terug aankeek.

Sari vertraagde haar tempo.

Sam merkte het meteen.

“Je kijkt weer,” zei hij.

“Ik weet niet waarom,” antwoordde Sari zacht.
“Maar elke keer als we hier voorbijgaan, voelt het alsof iemand ons ziet. Of dat er leven is in dat huis.”

Adriaan draaide zich om.
“Dat is gewoon je fantasie,” zei hij.
“Of een spook,” voegde Tom eraan toe.

Sofie schudde haar hoofd.
“Jullie zijn onmogelijk.”

Maar zelfs zij keek even naar het huis.

Op dat moment bewoog er iets achter een gordijn.

“Hebben jullie dat gezien?” fluisterde Dimitri.

Iedereen zweeg.

Het huis was weer stil.